

Dej Bůh Tobě

„Takže se tedy dobrovolně přiznal ke všem těm svinstvům? “ „ Jo, a prý toho nelituje... prý splnil své poslání.“ „ No do prdele, to už je i na mě moc. Jdu tomu kreténovi rozmlátit jeho zasranou hlavu o stěnu, až bude mít mozek na kaši.“ „Ježiš, kašli na to, pojď půjdeme na panáka, stejně už máme padla.“ „Máš recht, takových magorů tady bylo... ne... nebylo!“

„Říkám ti, nech to být, je konec...“

„Dělám to pro dobro lidstva. Oni nic neví. Jsem vyvolený, mám za úkol ukázat jim správnou cestu.“

„Já nevím co bych vám o sobě řekl. Jsem vrchní komisař Bernard Griffith a dělám na policii tak dlouho, že už ani nevím od kdy. Tenhle případ jsem dostal před půl rokem. Kdybych tušil do čeho se řítím, na místě bych rezignoval. A nebo taky ne, kdoví. Stejně by asi u toho nikdo nezůstal déle, nežli já. Mladí policajti mají pocit, že zachrání svět jenom když budou chodit okolo našeho okrsku s boučačkou u pasu. Případ by se nevyřešil a ten magor by zabíjel dál. Vypadal, jako naprosto normální chlap, na ulici byste si ho ani nevšimli, možná že byste se akorát zhnuseně podívali jinam. Hubený, vysoký chlap s nakrátko střiženými vlasy, vypoulenýma hnědýma očima a oholený tak, že se mu dělaly pupínky na každém centimetru čtverečním jeho obličej. Asi byste do něj neřekli, že je to sériový vrah, natož jakým odporným způsobem zabíjí a co vše to doprovází.“

Crrrr... Zvoní telefon na policejním okrsku. Je tam takový hluk, že jej nikdo neslyší, alespoň ne hned. Crrrrrrr – už! „Haló tady komisař Griffith, kdo volá?“ Neslyší nic. „Bud'te zticha, všichni!“ zařve přes celou místnost. „Kdo volá, kdo je tam?“ zkouší to znovu. V té chvíli někdo zaklepe na dveře. Poslíček. Nese dopis pro komisaře Griffitha, pouze s adresou. Oak Valley 159/4. „Máte adresu?“ ozve se z telefonu. „Ano, co s ní mám dělat, kdo jste?“ odpovídá až hystericky komisař. „Měl byste se tam podívat,“ uzavírá

hovor anonym a položí telefon. „Bernarde, kdo to byl, co chtěl?“ ptá se nadporučík Piotrowski. „Já nevím.“ Griffith se začíná oblékat do kožené bundy a bere si klíče od auta. „Snad tam nechceš jet?“ „Já musím, co kdyby to bylo něco důležitého. To mám tady sedět a cpát se koblihama, jako všichni ostatní?“ vyjel na něj vrchní komisař a s odcházející párou z nosu odkráčel.

Nastupuje do auta s jistým grifem, zuřivě roztáčí motor a nehledě na předpisy sviští ulicemi. Naštěstí adresa není tak daleko, a tak během pár minut stává před malým domkem. Vchodové dveře jsou otevřené a na schodech před nimi je krabice s koblihama, vedle nich sklenice mléka. „Jsem snad nějaký Santa Claus?“ řekne si v duchu, nerad by byl přistižen, jak mluví sám k sobě. Opatrně vejde do domu, s pistolí namířenou dopředu prochází jednotlivé místnosti. Kuchyň – čistá, obývací – čistý, ložnice – čistá, koupelna ... krvavé místo činu. První, co komisaře udeří, je ta červená barva všude kolem, poté pronikavý smrad, tak nechutný, až se mu zvedá žaludek. Tak je cítit brutální smrt. Oběť leží tu ... a tam. Z umyvadla trčí nohy, vanu zabírá tělo, klozet hostí ruce a ze záchodové mísy na něj zírá blondatá hlava nějakého hezouna. Nemá zrovna nezúčastněný výraz. Někam volá, kampak asi? „Tady vrchní komisař Griffith, pošlete sem nějaké lidi z oddělení vražd, maj tady práci.“ Za chvíli před domem stálo několik policejních aut, které už dávno nebyly těmi moderními vozy, jako tomu bylo dřív, až teď naháněly hrůzu.

„Bernarde, copak to tu máme?“ přichází s úsměvem na rtech nadporučík Piotrowski a prohlíží si krabici koblih a sklenici mléka za vrchním komisařem. „Nesměj se jak idiot a radši se běž podívat na to nadělení.“ Trvalo to přibližně 45 sekund, než se Piotrowski vrátil s rukou přes pusku a vyzvrátil své koblihy na neudržovaný trávník. „Ty vole, který kretén si tam řešil svoje komplexy?“ povídá nadporučík utírajíc si zvratky z úst. Jeho kolega zvedne krabici koblih ze schůdků a s velmi uštěpačným výrazem se ptá: „Dáš si koblihu?“

„Víte, já si po tom prvním případě v Oak Valley myslel, že bude klid a nikdy už nebudu muset zhlédnout něco tak nechutně odporného. Mimochodem, abyste si představili, jak nechutné to bylo - od té doby nejím krvavé steaky.“

První oběť byl čtyřicetiletý blondák jménem Marc Williams. Žádní podezřelí, žádné důkazy, vše bylo 100% beze stop. Případ se uzavřel pro nedostatek důkazů. Vyplynulo to tak. Trochu mi to vrtalo hlavou, jelikož po důkladném prozkoumání jsme našli několik ohořelých svíček a pár obrázků Panny Marie, což by čtyřicetiletý hoch doma určitě neměl jen tak náhodou, ale když už je případ jednou uzavřen, je lepší se v něm nešťárat, to pro vaše dobro.

Od té doby šlo vše stejně, jako do onoho incidentu. Jednou jsme tak seděli s chlapama po práci v hospodě, když přišel nějaký mladý kluk s tím, že pro mě něco má. Dopis. Když jsem ho uviděl, zhostila se mě nevýslovná hrůza. Představil jsem si další zakrvácenou koupelnu a další rozčtvrcené tělo. Otevřel jsem psaní a v něm byla adresa. Ne, prosím ne. „Kdo ti to dal?“ zeptal jsem se s chvějícím se hlasem a otočil se ke klukovi. Nebyl tam. Začal jsem se oblékat, chtěl jsem tam jet i přesto, že jsem byl tak vyděšený, co zase uvidím. „Neblbni, vždyť jsi pil, zůstaň tady, někoho zavoláme“ přemlouvali mě kolegové. Zbabělci. Těžko se mi o tom mluví, ale je to nutné. Vydal jsem se na cestu, mým cílem byla stará oprýskaná budova, činžovní dům. „Ale který to je byt?“ ptal jsem se do prázdna. Ještě jednou jsem zkontroloval adresu. Bylo pozdě a tma. Prohlížel jsem si jej pod pouliční lampou a nadával, proč zrovna já. Když jsem tak nakláněl dopis nad světlem, všiml jsem si malého čísla, devítky, bylo mi hned jasné, kde mám hledat. Šel jsem rovnou do koupelny. Viděl jsem to znovu. To stejné v bleděmodrém, respektive v rudě červené. Jediné co jsem byl schopen říct do telefonu, když jsem volal posily, bylo: „Už zase.“ A adresu.

Oběť byl Kumar Gupta, jednatřicet let, člen budhistické organizace. Mezitím, co ostatní zabezpečovali místo činu, já jsem mířil ke koši s odpadky, tušil jsem, že tam najdu co hledám, ohořelé svíčky a svaté obrázky. Byl jsem si jistý. Prohrabal jsem všechny odpadky v bytě, ale nic jsem nenašel. Zmátlo mě to, avšak nedal jsem se odradit. Zkusil jsem štěstí ve společných popelnících celého domu. Věřte mi, ten puch zkaženého jídla a všeho ostatního, co se tam nacházelo, nechcete nikdy ucítit. Ale já je našel, našel jsem ty svíčky a obrázek Panny Marie plačící nad Ježíšem Kristem. Mé tělo zavalil pocit sebejistoty.

Začali jsme pátrat po souvislostech mezi oběma případy, ale nic se nám nenaskytlo. První oběť, Marc Williams, byl ateista, Kumar Gupta byl budhista, nemělo to žádnou

souvislost, ale bylo mi jasné, že tady jde o náboženství. Byl jsem tím případem doslova pohlcen, každým dnem jsem se vracel na místa činu a hledal nové důkazy, jakkoliv nepravděpodobné spojení mezi oběma případy. Nebylo to tak zbytečné, zjistili jsme například, že v obou koupelnách se našlo velké množství spermatu. Soustředil jsem se na to, co bylo, a všichni ostatní na komisařství taky, jenže pak jsme dostali tvrdou ránu. Další útok sériového vraha. Tentokrát mnohem brutálnější než zbylé dva.

Oběť číslo tři Ahmed Salahuddin, osmadvacetiletý muslim.“

„Našli se ty stejné stopy jako u předchozích vražd. Nic míň, nic víc. Měl jsem noční můry a to bylo dobře, když jsem usnul. 21. března, to datum bylo osudné. Slyšel jsem nelidské skřeky, a tak jsem vzal zbraň a šel jsem se podívat co se děje. Bydlím ve dvanáctiposchodovém činžáku, takže dá rozum, že mi to chvíli trvalo. Skřeky vycházely z bytu číslo 8. Vykopl jsem dveře a najednou křik ustal a změnil se v žalostné lkání. Z jednoho pokoje šla škvírou pod dveřmi vidět žlutá záře a ozývalo se breptání a vzlykot. Otevřel jsem dveře a uviděl tu spoušť. Seděl tam na zemi nahý muž a jeho noha visela z umyvadla. Bylo otevřené okno, ten hajzl utekl.“

„Zvládnete to, jste si jistý, pane Jacksone?“ „Erhm, já, já myslím, že a-ano.“ „Můžete být klidný, už vám nic nehrozí, jste v bezpečí.“

Výpověď svědka v případě č. 36948

„Přišel jsem domů z p-práce a uvařil si kkafe. Lehl jsem si na ssedačku do obýváku a koukal na f-totbal. Najednou někdo zzaklepal, myslel jsem si, že je to t-ten poslíček s ppizzou, kterou jsem si o-obědnal. Byl to ale nějaký chlap a n-nabízeli mi nějaké chytré knihy, ssliboval mi, že s tím určitě sbalím sspousty holek, když toho budu t-tolik vědět. Ttak jsem ho p-pozval dál. Když jsem se o-otočil, abych zavřel dveře, vrhnul se na mě, a p-pak nevím, co se dělo. Probudil jsem se n-nahý v kkoupelně. B-byla tma a všude kolem byly ssvíčky. Světlo se tak p-podivně vpíjelo do tmy a přišlo mi to j-ještě hrozivější. Oknem proudil sstudený vánek a jediný kdo to v-v-všechno mohl vidět byl měsíc. Ten chlap sseděl naproti mně a p-povídá: „Můj drahý příteli, ty pohanská hnido, mám pro tebe návrh. Já jsem ti přinesl pár krásných obrázků a přeji si, abys mi ukázal, že pro tebe něco znamenají. Ukaž mi, že je vnímáš celým tělem a duší, že je ctíš, že se tě dotýkají.“

Ptal jsem se ho, proč tu jsem, co mi t-to dělá a co mám dělat, aby mě nenechal jít. „Dnešní společnost zejména mladých lidí je natolik zkažená, že jediné, co dokáže upoutat jejich plnou pozornost a nutí je něco udělat, je sex. A tak já si přeji, abys ty, oslizlý vřed naší společnosti, masturboval nad těmito obrázky, které ti touto formou sdělí tvůj pravý důvod na naší zemi – šířit dál křesťanství.“ Z-zkusil jsem t-to, ale nnešlo to, a tak mi uříztl nnohu a vyhrožoval, že bude pokračovat. P-pak jste m-mě našel. To je v-všechno, můžu p-prosím j-jít?“

„Jistě, děkuji, že jste nám byl tolik nápomocný. Odved'te ho prosím“

„Komisaři Griffithe, jak jste dopadli vraha?“ „Ehm, no, klasickými policejními postupy.“
„Komisaři Griffithe, je pravda, že vrah je váš příbuzný?“ „To by stačilo...“

„Ti novináři jsou vážně neskutečně otravní“ otráveně prohodí Piotrowski a zároveň vypne televizi. „Půjdeš si s ním hned promluvit?“ ptá se mě. Někdy mám toho kripla fakt plné zuby, nedokáže na chvíli být zticha. „Jo, nech mi tu nějaké koblihy, až se vrátím, sním si je“.

Otevrou se dveře a on tam sedí.

Výpověď podezřelého v případě č. 36948

„Jmenuji se John Smith. Narozen v Bostonu roku 1968. Víte, jsem z dobré křesťanské rodiny, já jsem tomu mladému muži nic neudělal.“

„Nehrajte si se mnou na schovávanou.“

„No to bych si nedovolil, Bernarde, smím Vám tak říkat?“ „Ne.“ „Tak dobře, Bernarde, co chcete slyšet?“ „Pravdu.“

„Ach ano, pravda. Tak tedy dobrá. Já mám lidi rád, jsou milí a zkažení. Jsou to nevinní zločinci. Bernarde, věříte v Boha?“ „To sem teď nepatří.“

„Já jim chtěl ukázat cestu, tu správnou, kterou se mají ubírat, aby neskončili u bran pekelných. Jsou tak špinaví, jsou tak slepí. Jen doteky a chtíč je donutí hnát se za tím, k čemu vzhlížejí. Vy nevidíte ty nestoudné páry venku na ulicích, nehanbí se a ukazují ohanbí, kde se dá? Tudíž všude. Necítí se trapně za ty pohledy okolí! Čím je to dáno, že jsou tak zaslepení chtíčem, kdo jim to vnuknul? Copak vy jste byl taky takový? Je to jen dnešní dobou, kde jsou veškeré informace tak veřejné, že dokonce vím, jak se jmenuje Vaše matka. Margaret, že ano? Je to milá stará paní, ráda šije patchworkovou technikou, že ano? Víte co je to patchwork? Je to zvláštní technika sešívání látek. Jedná se o sešívání malých, různě barevných kousků látek tak, že spolu vytvářejí větší geometrické vzory. Výsledný patchwork je pak spojen s dalšími vrstvami látky a je ještě ozdobně prošíván drobnými stehy. Dečky Vaší maminky jsou miloučké.“

„Myslím, že mi to stačilo, od teď to tu převezme kolega...“

„Bylo mi potěšením, Bernarde. S pánembohem.“

„Co s ním bude?“ „Asi ho pustí.“ „To není možné, vždyť se přiznal!“ „Piotrowski, ty seš vážně idiot, myslíš si, že to nevím?“ „Omlouvám se, jen nechci, aby nám proklouznul další hajzl.“

„Komisaři, komisaři, kde je komisař?“ ozývá se celou budovou policejního okrsku. „Co se děje?“ přiřítí se Griffith. „Teď už nic, ale stalo se, pojd'te honem.“ Zavedli jej až k místnosti pro výslechy. Tam mrtvý ležel onen sériový vrah, nabodnutý na jednu z noh židle. Tyč mu projela zkrz hlavu okem. „Někdo mu musel pomoci, zjistěte kdo.“ „P-p-prosím?“ kótká nováček. „Říkám, zjistěte mi, kdo to udělal!“